

som ifølge dommen i Alexopoulou-sagen begrundede, at han blev ansat i en højere lønklasse inden for sin tjenestegruppe.

Sag anlagt den 20. september 1996 af Ernesto Brognieri mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-148/96)

(96/C 354/61)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskaber Ret i Første Instans er der den 20. september 1996 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Ernesto Brognieri med bopæl i Barasso (Italien) ved advokat Eric Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af afgørelsen af 28. november 1995, hvorved ansættelsesmyndigheden meddelte sagsøgeren, at den stadfæstede afgørelsen af 22. februar 1993 om at fjerne ham fra vagtturnusordningen i brandsektionen, og at han ikke kunne vende tilbage til brandstationen, end ikke i dagtjeneste.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 2 000 000 lire som godtgørelse for ikke-økonomisk skade samt 8 % p.a. i rente fra sagens afgørelse, til der sker fuldstændig betaling.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning af de beløb, som han skulle have modtaget i tillæg for turnustjeneste fra den 28. november 1995, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet, indtil der vedtages en lovlige afgørelse efter reglerne, hvorved hans tjenesteforhold bringes i orden, samt 8 % p.a. i morarenter fra den 22. februar 1996, hvor sagsøgeren indgav klage.
- Sagsøgte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der er ansat hos sagsøgte som brandmand ved forskningscentret i Ispra, er den samme som i sag T-583/93, der blev afgjort ved dom af 8. juni 1995, hvor Retten annullerede ansættelsesmyndighedens afgørelse af 22. februar 1993, der udelukkede sagsøgeren fra at gøre turnustjeneste i brandkorpset. Nærværende sag er anlagt til prøvelse af den sagsøgte institutions afgørelse om at stadfæste afgørelsen af 22. februar 1993 til trods for, at

afgørelsen af 22. februar 1993 i ovennævnte dom blev kendt ugyldig.

Sagsøgeren gør til støtte for sine påstande gældende, at vedtægtens artikel 26 og 35, Rom-traktatens artikel 176 og 179 samt almindelige retsgrundsætninger — herunder princippet om, at en endelig afgørelse, der ikke kan appelleres, har retskraft — er blevet tilsidesat. Efter sagsøgerens opfattelse efterkommer den anfægtede afgørelse ikke konklusionen i dommen af 8. juni 1995, idet afgørelsen stadfæster en annulleret afgørelse, tilsidesætter de nærmere bestemmelser om dommens opfyldelse og ikke drager de nødvendige konsekvenser af dommen.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at ansættelsesmyndigheden ikke har truffet den anfægtede afgørelse i tjenestens interesse eller ud fra organisatoriske hensyn, men under udøvelse af magtfordrejning og med det formål at pålægge sagsøgeren en skjult disciplinærsanktion.

Endelig kritiserer han sagsøgte for, at hans personlige aktmappe ikke indeholder alle oplysninger vedrørende hans tjenesteforhold, idet der ikke er givet sagsøgeren meddelelse om oplysninger til støtte for Kommissionens argumentation, og sådanne oplysninger ikke er indeholdt i hans personlige akter, hvilket viser, at der må være en uofficiel aktmappe.

Sag anlagt den 24. september 1996 af Austin Rowan mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-150/96)

(96/C 354/62)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. september 1996 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Austin Rowan, Overijse, ved advokat Marc-Albert Lucas, Liège, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Evelyne Korn, 21, rue de Nassau.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Annullation af Kommissionens afgørelse af 25. oktober 1995, således at sagsøgerens indplacering i lønklasse B 5 ophæves, og for så vidt det findes nødvendigt annullation af Kommissionens afgørelse af 19. juni 1996, hvorved sagsøgerens klage af 20. februar 1996 blev afslået.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse B 4 i Kommissionen anfægter ansættelsesmyndighedens afgørelse om at nægte at ændre sagsøgerens indplacering i lønklasse B 5 ved

dennes ansættelse i den tjenstlige enhed for koordinering af bedrageribekæmpelse (Tjenesten for Bedrageribekæmpelse).

Til støtte for sine påstande gør sagsøgeren gældende, at han besidder ganske usædvanlige og særlige kvalifikationer inden for sit arbejdsområde. Denne faglige erfaring har han efter det oplyste erhvervet under ansættelse hos de irske toldmyndigheder og som midlertidigt ansat ved Kommissionen ved Tjenesten for Bedrageribekæmpelse.

Sagsøgeren gør indledningsvis gældende, at det resultat, som følger af Rettens dom af 5. oktober 1995 i sag T-17/95, Alexopoulou, er tilsidesat. Sagsøgeren opfylder således den i denne dom stillede betingelse, idet han er særligt og usædvanligt kvalificeret. Efter sagsøgerens opfattelse følger det af denne dom, at ansættelsesmyndigheden har udvist et åbenbart fejlskøn ved ikke over for ham at anvende undtagelsesbestemmelsen i vedtægtens artikel 31, stk. 2.

Ifølge sagsøgeren har Kommissionen i den anfægtede afgørelse indskrænket sig til at påberåbe sig argumenter af generel karakter, dvs. Kommissionens praksis, hvorefter ansættelse finder sted i første lønklasse endog inden for de specialiserede arbejdsområder, og vedtægtens artikel 27, hvorefter Kommissionen ved ansættelse skal stille meget høje krav, uden at Kommissionen har imødegået de konkrete og præcise argumenter, som sagsøgeren var fremkommet med i sin klage.

Endelig påberåber sagsøgeren sig, at princippet om omsorgspligt er tilsidesat, da den sagsøgte institution ikke har ydet ham samme behandling som en række af hans kolleger, der har kunnet forblive i samme lønklasse, efter at de som midlertidigt ansatte havde bestået en udvælgelsesprøve med henblik på fastansættelse. Denne situation skyldes efter sagsøgerens opfattelse det forhold, at sagsøgeren indvilgede i at udfolde særlige anstrengelser for at bibeholde sin ansættelse og således bestod en generel udvælgelsesprøve allerede i 1991, mens der i slutningen af 1992 og begyndelsen af 1993 blev givet adgang til udvælgelsesprøver af mindre krævende karakter med henblik på fastansættelse til fordel for andre kolleger, som ifølge sagsøgeren ikke havde udvist samme imødekommenhed.

Sag anlagt den 2. september 1996 af Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH og C. H. Boehringer Sohn Limited Partnership mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-152/96)

(96/C 354/63)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. september 1996 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH og C. H. Boehringer Sohn Limited Partner-

ship ved advokaterne Denis Waelbroeck og Denis Fosselard, advokatfirmaet Liedekerke Wolters Waelbroeck & Kirkpatrick, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås i medfør af EF-traktatens artikel 184, at direktiv 96/22/EF er ugyldigt, for så vidt som det forbyder markedsføring af veterinærlægemidler, som indeholder beta-agonister til indgift af terapeutiske hensyn i husdyr, og derfor ikke kan begrunde de restriktioner, der er indeholdt i forordning (EF) nr. 1312/96.
- Forordning (EF) nr. 1312/96 annulleres, for så vidt som den begrænser gyldigheden af de maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer, som er fastsat for clenbuterol i forbindelse med visse specifikke terapeutiske anvendelser.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Der er i stævningen nedlagt påstand om annulation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1312/96 af 8. juli 1996 (EFT nr. L 170 af 9. 7. 1996, s. 8), for så vidt som den begrænser gyldigheden af de maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer, som er fastsat deri for clenbuterol hydrochlorid til brug ved visse terapeutiske indikationer hos kvæg og heste.

Sagsøgerne anfører, at Kommissionen har begrundet denne begrænsning med henvisning til, at Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 (EFT nr. L 125 af 23. 5. 1996, s. 3) forbyder indgift af clenbuterol i husdyr med undtagelse af visse specifikke terapeutiske formål i heste og i køer. De gør imidlertid gældende, at det pågældende direktivs bestemmelser strider mod fællesskabsretten, som det allerede er blevet anført i T-125/96 (EFT nr. C 318 af 26. 10. 1996, s. 15). De fastholder derfor påstanden om, at det fastslås, at de omhandlede bestemmelser ikke finder anvendelse i dette tilfælde.

Det er ligeledes sagsøgernes opfattelse, at de anfægtede bestemmelser ikke er blevet uddybet med angivelse af en ordentlig begrundelse, og at den anfægtede forordning derfor ikke er i overensstemmelse med de krav, som er fastsat i EF-traktatens artikel 190.

Sagsøgerne anfører endvidere, at bestemmelserne i den anfægtede forordning uden nogen gyldig grund fratager dem retten til at fremstille og markedsføre de fleste af de af deres veterinærlægemidler, som indeholder clenbuterol, selv om de er i besiddelse af markedsføringstilladelser til deres produkter i overensstemmelse med de relevante fællesskabsforskrifter.